

Výroční zpráva
Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy
o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Za kalendářní rok 2019

Stručný přehled	
počet podaných žádostí o informace	193
počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti / z toho částečné odmítnutí	22 / 13
počet podaných rozkladů proti rozhodnutí	2
počet soudních rozsudků ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace	1
počet poskytnutých výhradních licencí	0
počet stížností podaných podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.	4

Údaje ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů:

a) počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

V roce 2019 bylo podáno celkem 193 žádostí o informace. O odmítnutí žádosti bylo ministerstvem rozhodnuto v 22 případech (z toho ve 13 případech šlo o částečné odmítnutí žádosti).

b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí

Byly podány celkem 2 rozklady proti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti.

c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb., a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

V roce 2019 bylo jedním rozsudkem soudu rozhodnuto ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2019, č.j. **3 A 141/2015 – 83**

– Opis podstatné části rozsudku:

„Městský soud v Praze po novém přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na výše popsaný skutkový stav a rovněž závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017 – 20, jimiž je v dalším postupu vázán, má za to, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl proveden test proporcionality v souladu s požadavky obsaženými v nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (viz podrobněji bod 26. – 29. tohoto rozsudku). Tato skutečnost vedla zdejší soud ke zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť absence testu proporcionality při posouzení předmětné žádosti žalobce o informace je vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Městský soud předně připomíná, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku podrobně objasnil důvody, pro které je informace, kterou žalobkyně požadovala, osobním údajem ve smyslu citovaného § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. V daném případě není ani pochyb o tom, že se jedná o informaci týkající se soukromí dotčené fyzické osoby, která požívá ochrany ve smyslu § 81 a násl. občanského zákoníku. V tomto směru kasační soud nesouhlasil se závěrem městského soudu, že se daná informace ‚zjevně dotýká veřejného financování, čímž se dostává mimo soukromou sféru fyzické osoby do sféry veřejné‘, k čemuž současně uvedl, že za soukromou je nutno považovat zásadně každou osobní informaci o člověku, která jím nebyla určena k veřejnému využití (srov. Lavický a kol., Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1-654), 1. vydání, 2014, Praha: C. H. Beck); vždy se přitom musí jednat o informaci, kterou lze přiřadit ke konkrétnímu člověku, což je v nyní projednávané věci splněno. Požadovanou informaci nelze vyloučit ze soukromé sféry dotčené osoby jenom proto, že se ‚dotýká veřejného financování‘.

Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že v posuzované věci je nutno postupovat podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a věnovat se otázce, zda (s ohledem na střet práva na informace s právem na ochranu soukromí) k poskytnutí požadované informace (o prostředcích poskytnutých konkrétní fyzické osobě z veřejných prostředků ve formě náhrady škody za nesprávný úřední postup) dochází v zásadě ‚bez dalšího‘, či zda naopak poskytnutí uvedených informací musí předcházet test proporcionality, provedený subjektem povinným k poskytnutí takové informace ve vztahu k příjemci veřejných prostředků. Nejvyšší správní soud vytkl Městskému soudu v Praze, že sice v projednávaném případě vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla završena rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62, avšak nezohlednil korekci, kterou provedl rozšířený senát ve vztahu k paušálnímu vyloučení provádění testu proporcionality při poskytování informací podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenal, že za předpokladu správnosti závěrů vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu by přitom bylo na místě právě v nyní projednávaném

případě danou výjimku uplatnit, neboť tento případ je v mnoha ohledech specifický (např. konkretizací žádosti, povahou poskytnutého plnění či postavením stěžovatele). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěr vyslovený rozšířeným senátem v uvedeném rozsudku byl v době po vydání napadeného rozsudku překonán v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že ‚[p]řed poskytnutím informací o platu a odměnách zaměstnance, vyžádaných žadatelem na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je nezbytné provést test proporcionality a v jeho rámci posoudit zejména, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. ‚společenského hlídacího psa‘, d) informace existuje a je dostupná.‘ K nálezu Ústavního soudu kasační soud uvedl, že je možno jej vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť je nutné za použití argumentu a fortiori (a maiori ad minus) dovést, že pokud má správní orgán (potažmo správní soud) povinnost provést test proporcionality před poskytnutím informací o zaměstnancích povinného subjektu, tím spíše je nezbytné tento test provádět v případech, kdy se jedná o poskytnutí informací o osobách poškozených orgánem veřejné moci, které stojí zcela vně systému veřejné správy. Závěrem Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze právním názorem tak, že v posuzované věci je nutno porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha (tzn. provést test proporcionality v souladu s výše citovaným nálezem Ústavního soudu). [...]

Ačkoliv v daném případě ministerstvo uvádí, že test proporcionality provedlo, s čímž se ministryně ztotožnila, nelze jeho úvahy obsažené v prvostupňovém, potažmo v druhostupňovém rozhodnutí shledat odpovídající požadavkům formulovaným ve výše citovaných ustanoveních nálezu Ústavního soudu (zejména čl. 125 nálezu). Aby mohl správní orgán výše uvedené povinnosti dostát, je třeba, aby měl k dispozici indicie, které mu umožní provedení takového testu. Jak již upozornil v bodu 32. zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud ‚Předmětná žádost o poskytnutí informace přitom neobsahuje jakoukoli zmínku o účelu, k jakému mají být požadované údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nelze dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčené osoby‘. Za této situace dospěl zdejší soud k dílčímu závěru, že je tedy třeba, aby žalovaný nejprve vyzval žadatele ke sdělení, popř. doložení všech indicií, respektive údajů, které mu umožní provést test proporcionality tak, aby byl schopen posoudit a vypořádat se se všemi podmínkami pro poskytnutí či odmítnutí požadovaných informací ve smyslu výše citovaného čl. 125. nálezu Ústavního soudu. Při provádění testu proporcionality vezme žalovaný ve zřetel, že z výše citovaných ustanovení nálezu Ústavního soudu vyplývá, že musí být splněny všechny podmínky, neboť - jak uvádí Ústavní soud - pokud nejsou splněny všechny uvedené podmínky kumulativně,

potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny. [...]“.

Ministerstvo na základě výše uvedeného rozsudku vynaložilo na náhradu nákladů soudního řízení protistraně 3 371,- Kč.

Ministerstvo nevyužívá v souvislosti se soudními spory týkajícími se zákona č. 106/1999 Sb. služeb advokátní kanceláře.

d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Nebyly poskytnuty žádné výhradní licence.

e) počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2019 byly podány 4 stížnosti ve smyslu § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Ve 3 případech byla podána stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 téhož zákona nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

V 1 případě byla podána stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.

Důvody pro podání stížnosti a stručný popis způsobu vyřízení:

1. Stěžovatel namítal, že ministerstvo mu neposkytlo požadované informace, takže byla výrazně porušena zákonem stanovená lhůta pro odpověď. Ministerstvo následně stěžovateli poskytlo všechny požadované informace. Zároveň ministerstvo stěžovateli vysvětlilo, že všechny tyto informace mu byly již dříve zaslány na adresu pro doručování.
2. Stěžovatel namítal, že ministerstvo mu neposkytlo požadované informace, přestože na výzvu ministerstva provedl úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním a zpracováním informací. Ministerstvo následně stěžovateli poskytlo část požadovaných informací a ve zbytku rozhodlo o odmítnutí žádosti.

3. Stěžovatelka namítala, že v zákonné lhůtě jí nebyla požadovaná informace poskytnuta, a současně nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Ministerstvo následně stěžovatelce poskytlo všechny požadované informace.
4. Stěžovatel namítal, že způsob vyřízení žádosti není v souladu se zákonem, a to z důvodu, že neobdržel část požadovaných informací, eventuálně rozhodnutí o odmítnutí příslušné části žádosti. Ministerstvo následně vyřídilo zbývající část žádosti poskytnutím požadovaných informací.